

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnštvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Napoleon V.

Ko je 1. junija 1879 l. iz južne Afrike prišla vest, da so divjih Culukafrov britki asagaji storili konec 23 letnemu življenju, kateremu je bilo že v zibelki sojeno, da kdaj v svetovno zgodovino nastopi kot Napoleon IV., oddahnila si je mlada francoska republika, kajti znebila se je najnevarnejšega pretendenta. In ko se je pozneje bonapartistična stranka razcepila v dva tabora, ki sta si ostro in strastno stala nasproti, mislil je skoro ves svet, da je konec „Napoleonove legende“ — in vsi ti dogodki so jako uplivali na krepki razvoj ljudovlade, katera je v Gambetti imela moža, ki, dasi ne na čelu stoječ, je vendar za kulisami vladal osodo Francije, na katerega je zaupno gledalo vsako Francosko oko.

Mrtvemu Gambetti nekateri marsikaj očitajo in mu mečejo kamenje v odprti grob, a pri vsej zlobi, porednosti in razposajenosti vsaj tega zanikati ne morejo, da je bil velik domoljub, da je imel izreden in odločilen upliv na osodo svoje domovine, da se je vse klanjalo njegovej fenomenalnej nadarjenosti in jeklenej energiji. In ko bi tudi to zanikati hoteli, staval bi jih najnovejši dogodek na laž. Kajti, komaj so odpeljali Gambetto v Nizzo k večnemu pokoju, že se gibljejo elementi, katere je poprej brzdal strah pred pokojnikom in prvi oglasi se „rudeči princ“ Jérôme Bonaparte, kateremu je dovtip Parižanov nadel malo častilno ime „Plon-plon“, hoteč nastopiti dedščino svojih prednikov Napoleona I. in III., malo, ali bolje rečeno, prav nič brigaje se, bode-li ta korak domovini na blagor ali na kvar.

Pokojni Thiers izrekel je nekdanj krilate besede, da bode Francoska pripadla najmodrejšemu. No, modrosti rudeči princ do sedaj še ni pokazal, niti v najnovejšem manifestu ne. Vsakdo imel bi več opravičenja jadikovati o propasti in vnanjej neveljavi Francoske in objavljati pritožbe in obtožbe, nego katerikoli Napoleonidov, ki so lahko miselno in neprevidno pričeli vojno, v katerej so

svetu odkrili svojo gorostasno nezmožnost, svojo deželo pa tirali v grozno katastrofo, ki je stala pet milijard, dve najlepši provinciji in veliko tisočij mladih in krepkih ljudi.

Najnovejši čin rudečega princa pokazal nam je, da tudi o Napoleonidih velja izrek, da se niso ničesa naučili in nič pozabili. Vedno le spletke in zarote v dosego slavohlepnih smotrov, brez genijalnosti prvega Napoleona, brez zaslombe v narodu samem, kateri je ravno v tem slučaju pokazal, da ne goji nikakih simpatij za to pogubonosno rodbino, marveč sovraštvo in sicer smirno sovraštvo: kajti delavci so nekatere ljudi, ki so pilepljali manifeste rudečega princa na zidovje, ubili na lici mesta.

Podjetje Plon-Plona ni napravilo zaželjenega utisa, ostalo je brez efekta in ker po efektu sodijo lahkoživni Francozi vsako stvar, ostal bode ta najnovejši poskus brez nevarnih nasledkov. Celo brez koristi ne bode, ker bode dajal povod republikancem premišljati, je li v Francoskej vse v redu, kje treba prenapred, kako popraviti hibe v notranjej in v vnanjej politiki, kako zlasti uravnati nedostatke francoske diplomacije, katera se do sedaj nikjer ni posebno obnesla.

V očigled temu bonapartističnemu pojavu in z ozirom na okoliščino, da je Francoska s pretendenti preveč blagoslovljena in da bi utegnili temu ali onemu na um pasti, posnemati vzgled Plon-Plona, treba bode resno preudarjati, kako zavarovati republiko pred enakimi napadi, v to svrhu pa zatajevati slavoželjnost posamičnega in delati složno in vztrajno.

Se li bode to republikancem posrečilo, pokazala bode bližnja bodočnost.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. januarja.

V sredo poročal je v budgetnem odseku državnega zbora poslanec Hausner o po

glavji 22. „tobak“ ter nasvetoval v naslovu 1. „dohodke iz prodaje v državi“ nastaviti s 67.200.000 gld. Hausner je dejal, da je množeca se poraba tabaka znamenje rastočega blagostanja; temu so oporekali dr. Heilsberg, dr. Sturm in Neuwirth, na kar je moral poročevalec stvar tako zavrnuti, da se je le zmožnost uporabe pomnožila. Pri naslovu 2. „dohodki generalne direkcije“ nastavilo se je 563.000 gld. in „dobiček pri kovu denarja“ s 37.000 gld. Potrebščine tega poglavja v naslovu 1. „upravni stroški“ se proračunijo na 640.900 gld., v naslovu 2. „troški za proizvod“ pa z 20.656.700 gld. Za naslov 3. „nove zgradbe“ dovoljeno je 334.000 gld.; za naslov 4. „zguba pri kovu“ 1.309.700 gld.; za „izdatke za prodajo“ 1.120.000 gld. — Na to poročal poslanec Gnievosz o poglavji 23. „kolekci“ in o poglavji 24. „takse in pristojbine“. Za „kolekci“ nastavi se številka 17.100.000 gld. K temu naslovu govoril je poslanec dr. Tonkli. K poglavju „takse in pristojbine“ predlaga poročevalec 32.800.000 gld. postaviti, kar se vzprejme. Za potrebščine pri poglavji „kolekci“ vzprejme se 370.000 gld., pri „taksah in pristojbinah“ pa 623.000 gld.

Odsek za podporo poplavljenecem imel je svojo prvo meritorno sejo, pri kateri je bil izvoljen dr. Graf poročevalec za Tirole in grof Goëss za Koroško.

Šolski odsek gospodske zbornice končal je v zadnji seji posvetovanja o nasvetih pododseka in naložil grofu Falkenhaynu, da izdela poročilo. To poročilo je zdaj že izdelano in odsek sešel se bode v enem prihodnjih dneh, da ga vzame na vedež in mu pritrdi.

V dunajskem „društvu meščanskem“ govoril je poslanec dr. Russ o točki „Nemci na Českem“. Omenja zgodovinsko stran preide na sedanost ter obzaruje naraščaj slovanskega elementa na Českem, kojega pripisuje se ve da vladi, namreč njenim uradnikom (!) in izjavi na dalje, da se Nemci na Českem nečejo učiti českega jezika, „ker jim ta jezik ni soroden, koristen ter nikakor simpatičen“. Govornik je kratko malo izustil, da ne more biti govora o sporazumljenji in spravi obeh narodnostij na Českem, ker v Nemcih ni nikake simpatije do Čehov. Iz tega je pač vidno, na kateri strani da je nestrpljivost in kje da se seje in podpihuje sovraštvo.

LISTEK.

Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

Bela.

(Dalje.)

S tem končal se je najin pogovor in molče korakala sva drug poleg drugega dalje. Na vrhu gore našli smo sneg. Solnce je zašlo in noč je takoj nastopila, kakor sploh na jugu; — ker se je sneg lesketal, razločili smo lahko pot, ki je držala še vedno navkreber, dasi ni bila več tako strma.

Velel sem deti svoj kovčeg na voz, zameniti vole s konji in posledni pot pogledal sem v dolino, a gosta megla jo je pokrivala in noben glas ni prišel od tam do naših ušes. Oseti so me krité obsuli in zahtevali kaj za vodo; a stotnik se je tako zadril nad njimi, da so se kar razkropili.

Kakšen narod je to! rekel je, še kruha ne znajo nazvati po ruski, a vsak zna reči: „Častnik, daj mi za vodo!“ Tatarji so mi ljubši, vsaj niso taki pijanci . . .

Do postaje bilo je samo še jedno vrsto. Okrog nas bilo je tiho, tako tiho, da si slišal letati komarja. Na levi zeval je globok prepad, za njim in pred nami štrleli so temnosivi vrhovi gorá, pokriti z debelim snegom, na obzoru videli so se poslednji žarki večerne zarje. Na temnem nebu prikazovale so se zvezde druga za drugo in — čudno se mi je zdelo, da se vidijo mnogo dalje, nego pri nas na severu. Na obeh straneh pota molele so po konci gole, črne skale; sem ter tja videli so se grmi izpod snega; a noben suh list se ni pomajal in veselo bilo je slišati sredi tega mrtvega spanja prirode počasno drdranje pošnega voza in žvenkljanje ruskega zvonca.

— Jutri bo lepo vreme! rekel sem. Stotnik ni odgovoril niti besedice, a pokazal je s prstom na visoko goro, vzdigajočo se pred nami.

— Kaj je to? vprašam ga.

— Gut-Gora.

— No, kaj je pa potem?

— Poglejte, kako se kadi.

Gut-Gora se je res kadila. Po njenih rebrih podile so se megle, na vrhu bil je pa tako črn

oblak, da se je videl kakor pega na temnem nebu.

Razločili smo že poštno postajo in strehe okrog stojećih hiš, pred nami blščale so majhne lučice, kar potegne vlažen in mrzel veter in jame rositi droben dež. Komaj sem ogrnil plašč, ko se usuje sneg, in spoštovanjem pogledal sem na gospoda stotnika . . .

— Morali bomo tu prenočiti, rekel je nevoljen, v takej burji ne moremo hoditi po gorah. Kaj? Ali so že bili plazovi po Krestovoji? vprašal je voznika.

— Ne še, gospod, odvrnil je voznik, a kaže se, da jih bo mnogo.

Ker na poštni postaji ni bilo sob za tužce, pokazali so nama zakajeno koč. Povabil sem svojega sopotovalca na čašo čaja, kajti imel sem sabo železen samovar, — jedina tolažba na mojih potovanjih po Kavkazu.

Ta koč bila je na jedne strani naslonjena na kamenito steno. Trije polzki kamnati pragi peljali so v koč. Šel sem prvi notri, tipaje pred sabo, in spodtaknil sem se ob kravo (hlev je v tem kraju mesto veže). Sam nisem vedel kam se obrniti. Tu

Vnanje države.

Italijanski list „Popolo Romano“ piše: Francoski poslanik Decrais obiskal je Mancinija, da mu razloži nagibe, kateri so njegovo vlado napotili, da je zaprla princa Jérôme Napoleona. Ta kurtoazija se da tolmačiti iz bližnjega sorodstva princa s kraljevo rodbino. Neresnično je, kar pravi Gaulois, da je kralj Humbert vedel o manifestu princov. Še celo princesinja Clotilda ni o tem nič vedela in jej je kar sapo zaprilo, ko je prejela telegram. — Italijansko častništvo je pretendentu vseskozi neprijazno. Rassegna in Opinions priobčili sta o tej zadevi skoro jednaka članka, v katerih se poudarja, da domneva manifest malo pameti pri onih, na koje je obrnena. Italijanskim monarhistom ni vse jedno, je li v Franciji republika ali ne; oni le mislijo, da bode ona toliko časa obstajala, dokler je zmerna; želé pa vsakako, da obstoji. Vsaka druga vlada, bodi si cesarstvo ali pa legitimistna ili orleanistna monarhija pomenila bi za Evropo, torej tudi za Italijo nevarnost boja.

V ministerskem sovetu francoskem je baje velika nejednakost mislij, naj bi-li ministerstvo predložilo kamori protinasvet Floquet-ovemu, o kojem ni dvomiti, da bi ne bil vzprejet. Ministerstvo hoče nasvetovati dvoje: zavrženje predloga Floqueta in prognanje princa Napoleona, katero naj bi se zgodilo takoj po glasovanju kamore. Govori se tudi o ministerski krizi. Vojnemu ministru se je naročilo preiskavati, ako se ni že poskušalo zapeljati vojsko k nepokorščini. Nekateri poslanci trdijo, da je zadnje čase toliko častnikov hodevalo k princema Orlanskemu in Ghantilyskemu, da jim je moral vojni minister konečno to zabraniti. Nekaj poslancev želi, da bi se orleanški principi izpustili iz vojske. Princ Napoleon je miren; ravna se z njim z vso obzirnostjo. Bonapartisti napravljajo zaradi njega še veliko hrupa in vrišča, sicer se pa v ljudstvu vidno zmanjšuje zanimanje za ta dogodek.

Dopisi.

Iz ljubljanske okolice 17. januarja.

[Dopis iz učiteljskih krogov.] (Tožbe dveh odstavljenih.) Tretji mesec je že, kar poglavitna stebra kranjskega učiteljstva (?) nista več šolska nadzornika; gg. Linhart in Simo je bilo naučno ministerstvo pri poslednjem imenovanju prezrlo, dotim je drugim nemškutarjem še zaupanje izkazalo. Da sta ta dva bila res stebra šolskega nemčurstva pri nas, to kaže pešanje nemčurenja mej kranjskim učiteljstvom, to kaže posebno jadikovanje po „Laibacher Schulzeitung“, organu omenjenih mož in milovance, katero pošilja ta družba tudi v druge šolske časopise. Na Dunaji izhaja n. pr. že veliko let „O. Schulbote“, ki se pa do sedaj ni utikal v naše slovenske šolske zadeve. Sedanji urednik, velikonemec Frisch v Celovci, se je pa usmili svojega prijatelja Simovca in prinesel njegove pritožbe, namreč, da on in njegov tovariš nista več imenovana šolskima nadzornikoma. Pripoveduje, kako je kranjsko šolstvo cvetelo, dokler sta še ona dva nekaj učiteljev komandirali smela, sedaj pa, pravita: „Das ganze Wirken auf dem Gebiete der krainischen Schule hat eine Dämpfung erfahren.“ Nekaka

„Dämpfung“ je res nastala, toda taka, da se slovenščina ne bo več tako zaduševala, kakor pod vajino komando, da se slovenski učitelji ne bodo več tako zelo smešili, da se oni radi slovenskega mišljenja in uradovanja ne bodo več preganjali, in da ostali šolski nadzorniki iz prejšnje dobe ne bodo imeli več toliko srčnosti, rogoviliti zoper slovenščino. Vama odstavljenima se pa čisto prav godi. Le hvalita se po „Schulzeitung“, koliko sta dobrega storila v preteklem stoletju, vsaj vama nihče več ne verjame, vsaj vama nihče več na limanice ne gre, kar jasno kaže poslednja številka vajinega lističa, v katerem tako milo tožita, kako odpadajo naročniki. Kdo vama verjame, da obstoji ali da ima veljavo nek ukaz zastran „Schulzeitunge“? Kako se je neki glasil „dieser seinerzeitige Erlass“, ki je menda priporočal „Schulzeitung“ kot vladni šolski list? „Tempora mutantur“ — in tudi vajini nekdanji dobri prijatelji so sami vama hrbet obrnili, kakor tožita in pretita sama še v „Schulzeitung“ in „O. Schulbote.“

Pretenje pa, kakor: „Wehe denen,“ ki morda lista vajinega ne podpirajo, je kar smešno. Ako bi vidva bila kdaj pošena nasprotnika slovenskega jezika in slovenskega šolstva, smilila bi se nam še nekoliko, ko duh časa ni ugoden več vajinim tedenam: vse za nemštvo in nemško šolstvo na Kranjskem. Ker sta se pa svoje dni posluževala jako čudnih in malo možatih sredstev, da bi le slovenskemu jeziku na Kranjskem nobenih pravic javno ne pripoznala; zato se pa mora vama čisto privoščiti od strani vlade dobljena nezaupnica, ki se je seveda tudi razširila še mej majhno številico vajinih boječih in skromno-ponižnih prijateljev, pravih duševnih revčkov mej kranjskim učiteljstvom. Vsaj vesta, da se je bil svoje dni našel slovenski učitelj, ki je vaju hotel sramote rešiti pred narodom in vama svetoval, da bi bila opustila psovanje slovenskega jezika in „Schulzeitung“ tudi v slovenskem jeziku izdajala. To so tudi želeli celo vajini osebni in politični prijatelji, in na videz sta bila oba obljubila tej želji ustreči ter dotični sklep vajinega učiteljskega društva izvršiti — a požrla sta rajši dano besedo, kakor da bi bila postala pravična slovenskemu jeziku. In Simovec je celó pozneje rekel: Jaz ne pišem, pa ne pišem slovenski; dasiravno se je bil moralčno nekako zavezal, ker se je bil dal voliti v odbor, voliti kot tajnik in urednik listu. In od takrat piše ta renegat slovenski le naprej jedino le v nemškem jeziku svojo „Schulzeitung“, katero mu pa sedaj menda nihče več brati in plačevati neče. Od tod izvirajo pa tudi obile tožbe njegove, kakor: „Wehe, wenn die Lehrerschaft die Tage wieder erleben sollte, die ihr das Erworbene rauben könnten!“ kar se pravi po slovensko: Au weh, če „Schulverein“ ne bo hotel „Schulzeitunge“ več podpirati, ko bi čisto nič čitateljev ne imela — potem bode morala n-hati izhajati — in au weh! — Simovec slave bode za vselej konec tudi na slavnem polji njegove nem-

ško kranjske šolsko žurnalistične literature. Res, hudi časi čakajo še ta par — Simovca in njegovega tovariša in pokrovitelja!

x = x.

Iz Vipave dne 15. januarja. [Izv. dop.] Naše tukajšnje mlado društvo rudečega križa, na pravilo je 7. t. m. veselico, katera iz mnogih obzirrov zasluži, da se o njej spregovori.

Kmalu po sedmi uri pričelo se je izbrana občinstvo zbirati v prostorih g. Josipa Žvokeljna, katera je naš župan g. Karol Dolenc, ta za vse lepo in koristno kakor navlašče ustvarjeni možak, dekoriral.

Vojaška godba c. kr. pešpolka nadvojvode Leopolda št. 53 iz Gorice igrala je vsega priznanja vredno. — Po prvi točki godbe nastopil je predsednik društva g. Anton Deperis in je v kratkem, a iz srca tekočem govoru občinstvo slovenski pozdravil in ko je končavši svoj pozdrav zaklical trikratni živio in slava našemu cesarju in vsej habsburški dinastiji, odmevalo je po vseh prostorih živio in slava klicev, da je bil to v resnici krasen trenotek, godba pa je igrala cesarsko himno.

Po drugi točki godbe pevala je nežna hčerka ranjcega dr. G. Ložar-ja, znanega Vipavskega notarja in poznejšega advokata pesen „Sarafan.“ — Pela je vrlo lepo, čisto, s polno donečim glasom, in tako pogumno in brez strahu, da smo se čudili videti in slišati gospico v prvič v javnosti, a s takim uspehom. — Želeti bi bilo, da se ne spregleda ta prilika, katera je najedenkrat obelodanila izreden talent v petji, kajti smelo trdimo, da ima gospica v petji lepo, lepo prihodnost, ker ona združuje z lepim organom tudi natančno pravilno izgovarjanje besed in je pri svojej mladosti že izborna pevka. — Spremljal jo je na harmoniji g. Hrabroslov Pernè, kateremu gre v tej zadevi vsa hvala, in čegar zasluga je tudi, da sta se po tretji in četrti točki pevala dva četvero-spevs, ki sta bila z odobrenjem sprejeta.

Hvaležni moramo biti g. Punčuh-u in drugemu basistu g. Trostu, učitelju v Podragi radi tega, da nista ta dan izostala, akoravno je tako strašanska burja razsajala, da ju skoro že pričakovali nismo. — Po peti točki pričel se je živahen ples. Okolu najmanjste ure pa razprodaja kuvertov à 50 kr., v katerih je bilo po 25 papirčkov zavitih, se ve da naj več praznih, a mej obilnim številom kuvertov primerno lepo število — namreč 69 dobitkov. Dobitki so bili v posebni sobi razpostavljeni in jednoglasna je bila hvala vsem onim, kateri so dobitke, mej temi prav dragocene stvari, darovali. — Društveni predsednik g. Deperis in g. Hauffen naprosila sta odlično gospodo v Vipavi in iz bližnje okolice, da blagovoljno podari kak dobitek v dobrodelni namen in tako je prišlo, da so mej darovatelji:

a) gospe: L. Adlešič, Emilija Bric, Marija Deperis, Viktorija Dolenc, Ivana Gajo, Josipina Juliani, Alojzija Juvančič, Julija Kautzner, Terezija Kenda, J. Kuralt, Dragotina grofinja Lanthieri, Fani Ložar, Dragotina Mayer, Luigia Možè, Ag. Pernè,

beketajo ovce, tam renti pes. K sreči zagledam na strani slab odsev luči, ki mi pomore najti drugo votlino, ki je imela biti duri. Tu se mi je odkril dovolj zanimiv pogled: široka koč, katere streha opirala se je na dva zakajena stebra, bila je polna naroda. V sredi na tleh gorel je majhen ogenj in dim ki zaradi vetra ni mogel skozi v strehi za to narejeno luknjo odhajati, razširil se je po vsej koči, ter kadilo se je, da skoraj nismo videli drug drugega. Pri ognju sedeli sti dve starki, nek bolehen Georginec in cela kopa otrok, vsi v cunjah. Kaj sva hotela? Spravila sva se k ognju, zakurila pipe in kmalu je vrelo v samovaru.

— Ubogi ljudje! rekel sem stotniku, kazaje na raztrgane domačine, ki so naju boječe ogledovali.

— Pa strašno zabiti narod! odgovoril mi je. Verjemite mi! Ničesar ne zaajo, niso sposobni za nikako izobrazbo! So pa že boljši naši Kabardinci in Čečenci, če so tudi predrzni in divji roparji, ti Oseti pa še za orožje nemajo nikakega okusa, pri njih ne dobiš kolikanj vrednega kinžala. Tako so zabiti!

— Ali ste dolgo bivali v deželi Čečencev?

— Da, deset let bil sem s svojo stotnijo v trdnjavi — v Kamnem Brodu; znate li, kje je?

— Čul sem o njej.

— Da, dosti smo imeli opraviti s temi glavorezi! Sedaj so hvala Bogu malo mirnejši; a poprej, če si se oddaljil le sto korakov od mestnih nasipov, planil je nate kak vrag; vesel si bil, če si ušel, da ti ni vrgel zanjke na vrat, ali ti prestrelil glave. To so prokleti zlodeji!...

— Pač ste tam marsikaj doživeli? vprašal sem ga radoveden.

— Da, marsikaj sem doživel, kako bi pa tudi ne!...

Zdaj je začel vihati brke, potem pa je povetil glavo in se zamislil. Rad bi bil od njega zvedel kako dogodbo — čisto naravna želja potujočega pisatelja. A čaj bil je gotov, izvelkel sem iz kovčega dve čaši in ju nalil, jedno za se, jedno za svojega tovariša. Ta je srkal vročo pijačo in sam sabo govoril: „da, da, marsikaj sem doživel!“ Ta njegov samogovor dajal mi je dosti upanja. Jaz vem, da se stari Kavkazci radi pogovarjajo in pripovedujejo, kajti redkokedaj se jim ponudi prilžnost za to:

celih pet let tči kdo v kakej samotnej trdnjavi s svojo stotnijo in celih pet let mu nikdo ne poreče: zdravstvujte (ker ga podčastnik mora nagovarjati z „zdravja vam želim“). In vender ima tako mnogo povedati: okrog in okrog narod divji in čudni; vsak dan nova nevarnost in novi dogodki, škoda, da se je to življenje še tako malo opisovalo pri nas.

— Ali hočete malo ruma? vprašal sem svojega tovariša: — prinesel sem belega iz Tiflisa; mrzlo je.

— Ne, zahvaljujem se vam, ne pijem.

— Zakaj ne?

— To je tako le. Zaklel sem se. Ko sem bil še podporočnik, pili smo jedenkrat ves dan, po noči pa so nas napali gorci, lahko si mislite v kakem stanu tekli smo v boj. Ko je Aleksej Petrovič to zvedel: oh, moj Bog, kako se je razsrdil! Malo je manjkalo, da ni izročil nas vojnemu sodišču. Drugekrat celo leto žive duše ne vidiš, a če se le napiješ vodke — izgubljen si.

Ko sem slišal tako govoriti, izgubil sem vse upanje, da bi kaj zvedel.

(Dalje prih.)

J. Pož, Fani Rogel, Marija Sežun, Ivana Stuchetz, Rozina Schmutz, Juliana Schwickert, J. Terpin in Fani Tribuzzi — vse iz Vipave, potem Viktorija Furlani, Marija Gianelli, Josipina Kavčič, Albina Komelj, Marija Vertovc — vse iz Št. Vida nad Vipavo, — potem Terezija Dolenc iz Slapa in iz Ajdovščine gospé Cassagrande, pl. Gasteiger, Godina, Höhn, Jochman in Nussbaum; — b) gospodične: Arko, Bernot in Kodrè iz Vipave, Isabella Höhnova iz Ajdovščine in Mina Moser iz Cola nad Vipavo; — c) gospodje: župan Karol Dolenc, dekan Matija Erjavac, Hauffeu, Anton Hrovatin, V. Kordas, Vidregar in Vidrih iz Vipave. — Kuverti se niso vsi razprodali, kriva je temu jedino le isti dan ne navadno grozno razsajajoča burja, katera nam je toliko odlične gospode iz okolice vzlasti nam vedno dragih gostov iz Ajdovščine doma zadržala, a tudi 25 dobikov se ni spečalo in to je odbor napotilo, da je takoj sklenil še jedno veselico prirediti. — Čistega dohodka donesla je ta veselica 95 gold., kar je gotovo lepa svota, ako se pomisli, koliko stanejo priprave in vojaške godbe 19 mož in vozovi iz Gorice.

Iz Slavine 17. januarja. [Izviren dop.] Mnogo slučajev, ki se nam v našo škodo pripetijo, raje zamolčimo, kakor da bi resnične graje vredne dogodbe na veliki zvon razobešali. Toda zelo bi grešil, a tudi vest mi ne pripušča, da ne bi sledeče obelodanil.

Na bližnji, pičle pol ure oddaljene Prestranski žel. postaji, s katero je tudi c. kr. poštni urad skopljene, je bil oddan list v naše selo. Znani so mi kraji skoro da po vsi Sloveniji, vendar „Slavina“ se ne nazivlje nobeno drugo selišče po naših deželah. Na Prestranku slušbuje iz Nemčije importiran mož, ki ne ume našega jezika in vzlic vsem naporom in svojej onemoglosti nas neče zapustiti, tudi če se je že po časopisih dokazala njegova nezmožnost. —

Omenjeni moder švabsk mož napisal je na navedeni list „Post Prävvald“ in romalo je pismo po svetu. V svojej skromnosti se drznemo ter usojamo uprašati prav ponižno: Kje ima Nemec pravico, ako ne ume jezika, popravljati naslove? Mar je-li isto postavno? Res žalostno! Kaj nam koristijo §§. in prijazno ministerstvo, ako imamo še vedno zagrizle, jezika nesposobne uradnike mej nami, kjer smo izključljivo sami Slovenci?

Naše priprosto ljudstvo misli: vodstvo južne železnice, oziroma pošta, gotovo nema novčnih sredstev na razpolaganje, da muči starega, nemškega moža, kateri mora vsako drugo noč službovati, kar je krepkemu mladeniču težavno, ter istega ne denjejo v dobro zaslužen pokoj, vzlasti ker je kot vojak že v nekdanjih papeževih deželah bojeval. Smešno se dozdeva, ko je narodnjak iz vipavske doline poizvedoval preteklo leto po noči o vlakih, a dobri švabski mož je sumil roparja in takoj telegrafično pozivljaj in opozoril c. kr. žandarmerijo in sodnijo o roparskem napadu.

Toda došle žandarmerijske patrolje in sodnajska komisija niso dobile nijednega sledu o lopovih, kar je povsem naravno, kajti na Notranjskem, kakor se vsakdo lahko osvedoči po porotnih obravnavah, se le redkoma in izjemno hudodelstva izvajajo.

„Starost rada počiva“, zato so upeljane pokojnine; mnogo železničnih vlakov oddrda mimo Prestranske postaje, a v noči, kadar slušbuje imenovani nemški mož, kraljuje šestokrat tihi mir nad postajo in nema kdo oddajati vozniških listkov, kajti žena, ki se je hotela odpeljati z mešancem, morala se je s svojim sinom domov vrniti, ker je vse spalo na postaji.

Tedaj nadomestite stare moči z mlajšimi, da ne bode vedno ljudstvo godrnjalo in da bode vsem ustrezno.

Iz Orehka 16. januarja. [Izv. dop.] Sporočilo se mi je, da me bode obiskal odlični Notranjski domoljub, ter interpeloval o bralnem društvu, ki je bilo v Orehku ustanovljeno. Pripravam, da sem imel poleg svojo nemerodajno besedo, toda glavne role nisem igral, ker skaženo je bilo vse: Skažen je bil začetek — skažen je bil svršetek. In to v sled

naše malomarnosti, ker izročili smo zadevo neizkušnemu mladenču, ki je radi nezmožnosti napravil kolobacije, katere se ne morejo vkljubiti 3kratnej pritožbi na višje urade odstraniti.

Dvakrat smo rekurirali na ministerstvo, toda sedaj nimamo še nijednega vspeha. Svetujem: Zagnimo „da capo“ in podajmo uradom brezpogrešna pravila, da se nam ne bode predbacivale pomanjkljiva pisava in pravopisje.

Moči imamo dovolj in krepek narod stoji za nami; dakle: naprej!

Iz seje mestnega zbora ljubljanskega

dne 16. januarja 1883.

V imeu stavbenega odseka poroča g. Bürger o kolavdaciji mestne klavnice, katero je jako natančno dovršil g. c. kr. inženir Žužek. Poročevalec nasvetuje, naj se stroški za klavnico, kateri po kolavdaciji iznašajo 160.383 gld. 41 kr., odobre. Kavcija naj se vsim podjetnikom povrne in naj mestni zbor odstopi od svoje pravice, da bi morali podjetniki odslej naprej še jedno leto jamčiti za svoja dela, nego naj se, ker je klavnica že štirinajst mesecev v rabi, ta čas računi za poskusno leto. Slednjič nasvetuje, naj se dovoli c. kr. inženirju Žužeku za kolavdacijo 300 gl. in se mu v posebnem pismu izreče priznanje, da je kolavdacijo tako točno izvršil. —

Gospod Hribar opomni, da je ledenica v klavnici taka, da nič ne velja in sicer zaradi tega, ker stavbena družba ni ulagala tlakovih plošč v klavnici za malo živino, tako, kakor je bilo predpisano v cement, nego je le nekoliko zalila špranje s cementom. Vsled tega odtaka voda v ledenico, zid je ves premočen in bati se je, da se poruši obok. Iz tega uzroka naj se stavbena družba za ta del stavbe ne odveže jamstva, nego naj ostane kavcija, v primeri s troški za to delo uložena, in stavbena družba naj jamči za to stavbo še jedno leto.

Dr. vitez Bleiweis-Trsteniški podpira ta nasvet. Ledenica je teoretično morda dobro narisana, a praktično je za nič, kajti meseca junija že ni ledu in treba bode tu kaj premeniti, da bo sluzila ledenica svojemu namenu.

Poročevalec gosp. Bürger izjavi, da nima nič proti predlogu g. Hribarja, kateri se vzprejme, kakor tudi vsi nasveti stavbenega odseka.

Dr. Zarnik poroča o prošnji mestnega fizika dr. Kovača, naj bi se mu dovolilo nemški uradovati. Dr. Kovač podpira svojo prošnjo s tem, da takrat, ko je on obiskoval gimnazijo, ni bilo pouka v slovenskem jeziku. Odslek za slovensko uradovanje izvolen, se je o prošnji posvetoval in po informacijah izvedel, da večina uradovanja mestnega fizika obstoji v obrazcih (formularih), katere si lahko tudi v slovenskem jeziku oskrbi. Zastran obširnega letnega sanitarnega poročila pa predlaga odsek, naj se mestnem fiziku dovoli, da ga spiše v nemškem jeziku.

Dr. Schaffer predlaga, naj se dovoli mestnemu fiziku popolno nemško uradovanje, kar podpira seveda tudi Dežman. A pri glasovanji obvelja predlog odsekov.

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Deputacija kranjskega obrtniškega društva pri g. deželnem predsedniku Winklerju in deželnem glavarju grofu Thurnu.) Zadnje dni poklonila se je deputacija kranjskega obrtniškega društva, obstoječa iz gosp. podpredsednika kupčijske zbornice tiskarja Kleina; tajnika gosp. M. Kunca in odbornikov, stavbenega mojstra g. Filip Zupančiča in kupčijske kamore svetovalca s. Žitnika, deželnemu predsedniku g. Winklerju, kateri jo je jako prijazno sprejel. V imenu društva zahvalil se je g. Klein c. kr. vladi, da pospešuje koristi obrtnega stanu in naprosil je pomoči. Gospod dež. predsednik izjavil je, da ga jako veseli sprejeti deputacijo in je izrekel se mej daljnim razgovorom o obrtniških zadevah, da c. kr. vlada popolnem pripozna važnost obrtnega stanu in da ga bode vsikdar rada podpirala. Gospod

Kunc omeni mnogih prošenj in pritožeb obrtnikov in glede odprave obrtniškega dela v tukajšnjih jetnišnicah, katere z ozirom na to, da ima tudi dežela posilno delavnico, res silovito tarejo malega obrtnika in delavca, in misli, da bi se morebiti vendar to delo saj za Ljubljano odpraviti zamoglo, kajti tu so razmere glede prometa vse druge, kakor drugej, ker kaznilnica izdeluje posamezna dela, ali pa so delavne moči kaznilnic v najemu velikega obrta. Ker tedaj to delo ni po postavi upeljano, temveč le po vladinih odlokih, prosilo bi se sl. ministerstvo, da porabi kaznenice za erarna dela, katerih tukaj nihče ne izdeluje. Gospod predsednik odgovori, da pripozna veliko konkurenco za malega obrtnika in bode rad pripravljen dotično prošnjo uvažati in pri ministerstvu podpirati. G. F. Zupančič prosi, da bi se pri oddaji stavbenih del znižala svota za kavcijo od 10 % na 5 % in še le od storjenega dela zvišala na 10 %, da se tudi mali podjetniki laglje udeležujejo in naj bi se dela po posameznih strokah oddajala. Gospod predsednik zagotovi, da se bode slednje slučajno dalo izvesti v občni prid obrtnikov, in se je pogovarjal z vsemi člani deputacije o raznih obrtniških potrebah jako natančno. — Tudi gospod dež. glavar grof Thurn sprejel je deputacijo prijazno. G. Klein se zahvali za subvencijo 200 gld., katero je sl. deželni zbor naklonil obrtnemu društvu in izreče pripravljenost društva po najboljšej moči sodelovati pri svečanosti prihoda Nj. Veličanstva, ter prosi, da bi se pri tej priliki tudi na obrtno društvo ozir jemalo. Gosp. deželni glavar odgovori, da je deželni zbor s subvencijo spolnil le dolžnost, katero ima temu važnemu stanu nasproti, gledé udeležanja pri svečanosti se bode pa tudi to društvo v poštrev jemalo. G. Klein in drugi prosijo, naj bi se pri delih, katera se bodo dogotovila vsled prihoda Nj. Veličanstva cesarja, kolikor le mogoče ozir jemalo na tukajšnje obrtnike. G. Zupančič omeni potrebo obrtno-stavbenih šol za Kranjsko. Po daljšem razgovoru odpusti g. deželni glavar deputacijo z zagotovljenjem, da bode deželni odbor kolikor mogoče podpiral namene društva in po deputaciji izražene želje.

— (Škrata) prvo številko zaplenili so, kakor smo poročali, ko še niti dotiskana ni bila. Vzeli so celo tiste pole, na katerih sta bili 2. in 3. stran beli — brez inkriminiranih člankov. Uložila se je prošnja, da se sme takoj izdati 2. številka. Kakor hitro bode prošnja rešena, prične se razpošiljatev.

— (Sokolova maskarada.) Na večstranska vprašanja, ostane li pri tem, da se bode Sokolova maskarada vršila letos na strelišči, odgovarjamo, da je stvar zagotovljena in se je v to svrhu tudi že vse potrebno ukrenilo. — Letošnja Sokolova maskarada obeta postati velikanska. —

— (Vabila na trgovski ples) se že razpošiljajo. Proti izkazu vabila dobivajo se ustopnice v prodajalnicah gospodov: K. Karingerja, Vasa Petričiča in K. S. Tilla. Kakor slišimo, naročil je plesovni odbor jako fine in dragocene plesovne rede kot darila za dame. Ker je čisti dohodek plesa namenjen v korist trgovsko-bolniškemu in penzijskemu društvu v Ljubljani, nadejati se je že v ta dobrodelni namen mnogobrojne udeležitve, ter želimo marljivemu odboru najboljši uspeh. —

— (Ples frizerjev ljubljanskih) v „Hotel Europa“ bil je jako dobro obiskan. Nad 30 plesalk in ravno toliko plesalcev bilo je navzočnih. Rajalo se je do ranega jutra. Mnogo meščanstva obiskalo je frizerski ples. Dvorana bila je lepo okinčana s cveticami, cesarskimi, narodnimi in mestnimi zastavami.

— (Iz Postojine.) Dne 15. t. m. zmrznil je na cesti iz Postojine v Staro Vas Slovak-piskrovez. Revež je baje žganja se preobilo nalil, ter je moral svojo nepremišljenost z življenjem plačati in umreti daleč proč od svoje domovine.

— (Mariborska slovenska posojilnica) je v prvem letu 96.924 gld. po 3—4krat v promet spravila, kar daje kupčijski računjen v kup 290.772—287.696 gld. prometa. Občni zbor je hvalježno dosedanje ravnateljstvo in nadzorništvo zopet izvolil. „Slov. Gosp.“

— (Iz Gornjega grada) se nam piše v 18. dan t. m. Dne 7. t. m. vršila se je volitev od bora čitalniškega. Predsednik č. g. Lovro Potočnik dekan, podpredsednik ob enem blagajnik g. Kranjc Jože župan, tajnik g. Spende Mate učitelj, odborniki: gg. Detiček Jurij bilježnik, Lončar Fran biljež. konc., Prisljan Fran in Mikuz Jože ml. tržana; — namestnika gosp. Wolf Raimund in Loretič Albin. — Pri tacem odboru mislim, da bode naša „Čitalnica“ zopet zacvetela kot cvetlica v spomladi. Sklenilo se je tudi, da se bode vršila veselica z maskarado in tombolo v dan 4. febr. t. l. na pustno nedeljo. K tej veselici vabi uljudno odbor.

— (V Kobaridu) napravi narodna Čitalnica besedo 21. t. m. ob 7. uri zvečer v g. Žganovih prostorih. Spored: 1. Petje: „Novinci“, moški zbor. 2. Govor. 3. Petje: „Svet“, mešani zbor. 4. „Štempihar mlajši“, gluma v 1 dejanji. 5. Petje: „Večerna“, čveterospev. 6. „Kolači iz Kranja“, igra v 1 dejanji. 7. Petje: „Mlatiči“, moški zbor. — Ustopnina k besedi 20 kr. — Po besedi prosta zabava in ples. — K obilnej udeležbi uljudno vabi odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 19. januarja. Več republikanskih listov govori o široko razpeljanej legitimistični zvezi pod imenom „katoliška alijanca“, katerej je smoter propast republike.

Pariz 18. januarja. Pravosodni minister objavi, da bode v soboto predložil načrt zakona, kako udušiti eventuelne pojave pretendentov. O tem predlogu bode se posvetovalo v torek ob enem s predlogom Floqueta, kateri se bode gotovo zavrgel. Lockroy vprašal bode v soboto vojnega ministra, misli li princem orleanskim še na dalje prepustiti vojna poveljništva. Preiskava proti princu Napoleonu traje na dalje.

London 18. januarja. Dunavska konferenca odložila se je do 4. februvarja. — „Daily News“ poročajo, da je krivi prerok v Sudanu razbil oddelek egiptovskih vojakov; 240 mož ubitih, 260 ujetih.

Razne vesti.

* (Šole na Francozkem.) Od leta 1878 do 1881. pozidalo se je 8688 novih šol, 8929 bilo je na novo opravljenih in v 12.510 šolah popravilo se je šolsko orodje in material, deloma tudi popolnilo ali na novo omislilo. To vse prizadelo je 205.647.714 frankov stroškov, izmed katerih je 135.551.859 frankov na občine in departemente. Da se zakon o obligatoričnem pouku popolnem izvede, treba še zidati 27.475 novih šol, 12.111 treba urediti na novo in 31.059 oskrbeti z novim materialom. Vse to stalo bo še 716.630.738 frankov. Od te vsote plača država 400.443.586 frankov, ostalo pa občine in departementi.

Zahvala.

Blagorodni gospod Ferdo Črnovšek, kr. drž. brzojavnemu uradu načelnik v Zagrebu je že v tretje blagovolil bukvarnico tukajšnje štirirazredne ljudske šole z izdatno množico lepih knjig velikodušno obdarovati; razen tega je ta vrli domoljub naročil še „Vrtec“ šolske bukvarnice. V imenu čitajoče mladeži za tolikšne darove in za

Naravno, zlatorumeno, najuspešnejše

ribje DORSCH olje.

Samo ob sebi in naravno iz ribjih jeter tekoče zlatorumeno ribje olje je najuspešnejši lek, kakor to mnogostransko potrjuje izkušnja najspretnjših zdravnikov in dobri glas tega leka širi se dan na dan po sijajnih uspehih, ki so se z njim dognali.

Izredno dobro deluje pri: škrofeljnih, jetiki, spuščajih, bezgavkah itd. Jedna mala steklenica 60 kr.; dvojno tolika le 1 gld

To ribje olje prodaja in razpošilja

lekarna Jul. pl. Trnkoczy-ja „pri samorogu“,
v Ljubljani. Mestni trg št. 4.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

izvrstno naklonjenost blagemu dobrotniku naše mladine izrekamo iskreno zahvalo.

Št. Jurij ob južnej železnici 18. januarja 1883.

Krajni šolski svet Št. Jurski,

Miklavž Ripšl,
predsednik.

Valentin Jarc,
bukvarničar.

Meteorologično poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
15. jan.	7. zjutraj	732.66 mm.	0.0° C	brezv.	obl.	2.60 mm.
	2. pop.	731.89 mm.	+ 2.0° C	sl. jvz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	732.19 mm.	+ 0.4° C	sl. jvz.	obl.	
16. jan.	7. zjutraj	731.81 mm.	0.2° C	sl. bur.	obl.	1.50 mm.
	2. pop.	731.93 mm.	+ 0.4° C	sl. jz.	obl.	snega.
	9. zvečer	733.99 mm.	+ 0.2° C	sl. jz.	obl.	
17. jan.	7. zjutraj	737.57 mm.	1.4° C	sl. vz.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	739.98 mm.	+ 0.3° C	sl. jvz.	obl.	snega.
	9. zvečer	743.42 mm.	1.6° C	sl. bur.	obl.	
18. jan.	7. zjutraj	745.78 mm.	8.2° C	brezv.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	746.25 mm.	2.0° C	sl. bur.	jas.	snega.
	9. zvečer	748.03 mm.	3.6° C	brezv.	jas.	

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk se je jel zadnje dni močno vzdigati, vendar hitreje na zahodu in jugu, kot na severu in vzhodu; razločki mej maksimum in minimum so se vsled tega zmanjšali zdano. Vetrovi so postali zopet nekoliko močnejši in so se zasakali proti vzhodu in severu. Temperatura je jela zopet močno padati ter je bila vsled tega povsod podnormalna ali pa saj normalna; razločki mej maksimum in minimum so ostali nespremenjeni. Nebo se je večinoma zjasnilo, vreme je postalo precej suho in stanovito.

Dunajska borza

dné 19. januarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	77 gld.	25	kr
Srebrna renta	77	70	
Zlata renta	96	10	
5% marena renta	92	25	
Akcije narodne banke	829	—	
Kreditne akcije	280	—	
London	119	85	
Srebro	—	—	
Napol.	9	52	
C. kr. cekini	5	66	
Nemške marke	58	80	
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	119	
Državne srečke iz l. 1864	100	168	
4% avstr. zlata renta, davka prosta	96	10	
Ogrska zlata renta 6%	118	30	
4%	85	55	
5% papirna renta 5%	84	90	
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—	
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114	
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	—	
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98	50	
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	25	
Kreditne srečke	100 gld.	171	
Rudolfove srečke	10	19	
Akcije anglo-avstr. banke	120	115	
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	219	25	

Zahvala.

Za mnogobrojno udeležitev pri pogrebu graščaka gospoda

Franja Juch-a

v Litiji

in za krasne darovane vence izraža najiskrenejšo in najtoplejšo zahvalo vsem znancem in prijateljem, posebno pa slavnemu rudarstvu in strelskemu društvu litijskemu, kakor tudi g. dr. Jul. Buchler-ju v Trstu

(74) žalujoča udova z rodbino.

Posojilnica v Celji

potrebuje izobraženega

uradnika.

Zahteva se tudi od kompetenta, da je popolnem izurjen v slovenščini in nemščini (v besedi in pisavi). Plača na leto po posebni pogodbi 400 do 500 gld. — Z lastno roko pisane prošnje se uložijo do 31. t. m. pri ravnateljstvu posojilnice.

NB. Omeni se, da za posojilnične posle bi potreboval ta uradnik samo okolo 4 do 5 dnij v tednu ter bi on drugi čas imel na svoje razpolaganje. (45)

Le jedenkrat

podaje se tako ugodna prilika,
da si za polovico prave cene
omisli vsakdo izvrstno uro.

FROMM DUNAJ.

Velikanska razprodaja.

Politične razmere, ki so nastale v vsej Evropi, zadele so tudi Švico; vsled teh razmer se je na stotine delavcev izselilo, tako da je obstanek tovarn jako dvomljiv. Tudi največja fabrika za ure, katero smo mi zastopali, se je zaprla začasno, ter nam je zaupala prodajo svojih ur. Te tako zvane **Washingtonske žepne ure** so najtolske ure vsega sveta, koje so izredno elegantno gravirane in giljoširane ter so ameriškega sistema.

Vse ure so natanko repasirane ter **garantujemo za vsako uro pet let.**

V dokaz gotovega jamstva in stroge solidnosti, prevzemamo s tem dolžnost javno, da vsako nep istoječo uro nazaj vzamemo in z drugo zamenjamo.

1000 komadov remontoir žepnih ur, katere se pri kozici navijajo brez ključa, s kristalnim okrovom, izredno natančno regulovane; razen tega so tudi elektrogalvanično pozlačene, z verižico, medaljonom itd., preje jeden komad gl. 25, zdaj le gl. 10.20.

1000 komadov krasnih ur na sidro (ankeruhr) od srebrnega niklja, tekočih na 15 rubinih, z emailiranimi kazali, kazalom za trenutke in kristalnim ploščnatim steklom, natančno na sekunde repasirane; preje jeden komad gl. 21, zdaj samo gl. 7.25.

1000 komadov ur na valje (cylinder-uhr) v giljoširanih okrovih od srebrnega niklja, s kristalnim ploščnatim steklom, tekočih na 8 rubinih, fino repasirane, z verižico, medaljonom, in baržunastim etuijem, preje gl. 15, zdaj le gl. 5.60.

1000 komadov ur na sidro (anker-uhr) od pravega 13lotnega srebra, odobrenega od c. kr. denarnega urada, tekočih na 16 rubinih, razen tega tudi električnim potem pozlačene, fino regulirane. Vsaka taka ura stala je preje gl. 27, zdaj pa samo gl. 11.40.

650 komadov ur za dame od pravega 13lotnega srebra, odobrenega od c. kr. denarnega urada, tekočih na 8 rubinih, elegantno in najfinerje pozlačene, pridjana je tudi benecijanska vratna verižica; preje je stal jeden komad gl. 28, zdaj pa samo gl. 15.

1000 komadov Washingtonskih remontoir žepnih ur, od pravega 13lotnega srebra odobrenega od c. kr. denarnega urada, pod najsirožjim jamstvom na trenutek repasirane, s kolesiem od niklja, tako da nij treba nih ur nikdar popravljati. Pri vsakej uri dá se zastoj tudi jedna urna verižica, medaljon, baržunasti etui in ključ; vsaka taka ura stala je preje gl. 35, zdaj pa neverjetno samo gl. 16.

1000 komadov ur za dame od pravega zlata z 10 rubini, preje gl. 40, zdaj gl. 20.

1000 komadov remontoir ur od pravega zlata za gospode ali gospé, preje gl. 100 zdaj gl. 40.

650 komadov ur za stene v finem email okviru in z bilom, repasirane; preje komad gl. 6, zdaj samo gl. 3.75.

650 komadov ur z ropotcem, fino regulovane, dajo se rabiti tudi na pisalni mizi, preje gl. 12, zdaj le gl. 4.80.

Pri naročilih za ure z majatnikom (pendel-uhren) priloži naj se tudi mala svota.

Naslov:

Uhren-Ausverkauf

der

Uhrenfabrik Fromm,
Wien, Rothenthurmstrasse Nr. 9,
Parterre. (28—2)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.